

Cartea lui Daniel - Nouăzeci și șase

Aplicarea triplă a profeției: deblocarea cadrului profetic pentru zilele din urmă

Jeff Pippenger

2024-02-29

Cadrul soliei profetice a lui William Miller l-au constituit cele două puteri pustiitoare ale păgânismului, urmate de papalitate, iar cadrul soliei profetice a Future for America îl constituie cele trei puteri pustiitoare ale păgânismului, urmate de papalitate, urmate de protestantismul apostat, însă toate fiind concomitente la sfârșit. O cheie profetică principală pentru înțelegerea profetică a lui Miller a fost aceea că „necurmatul” din cartea lui Daniel era un simbol al păgânismului, căci aceasta a stabilit legătura dintre cele două puteri pustiitoare care au devenit cadrul înțelegerii sale profetice. O cheie profetică principală pentru înțelegerea profetică a Future for America este de asemenea aceea că „necurmatul” din cartea lui Daniel este un simbol al păgânismului, căci împlinirea istorică a păgânismului a stabilit succesiunea evenimentelor din Daniel 11:40 și 41, care a devenit cadrul înțelegerii profetice a Future for America.

Ca întotdeauna în cazul luminii noi, înaintarea adevărului desigilat în 1989, la prăbușirea Uniunii Sovietice, a fost combătută de multe glasuri diferite. Împotrivirea adusă împotriva adevărului a produs, fără excepție, o înțelegere mai clară a adevărului. În acele controverse timpurii împotriva adevărului aflat în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, mai multe reguli profetice care se găsesc în Biblie au fost recunoscute drept dovezi esențiale pentru a susține sporirea cunoștinței care a avut loc atunci când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1989. În prezent, analizăm una dintre acele reguli, pe care o numim „o întreită aplicare a profeției”.

Am început prin a privi la două aplicații triple care, la un anumit nivel, sunt aceeași linie, dar, la un alt nivel, sunt diferite. Primele două manifestări ale Romei (păgână și papală) stabilesc a treia manifestare, Roma Modernă. Primele două manifestări ale Babilonului (Babel și Babilon) au stabilit a treia manifestare, Babilonul Modern. Roma Modernă este fiara din Apocalipsa șaptesprezece, pe care Babilonul Modern o călărește și peste care domnește. Ele sunt tot atât de distincte precum este un cowboy de calul său, dar ele săvârșesc, de asemenea, una cu cealaltă, curvie spirituală, astfel încât, la acel nivel, sunt una. Mai există alte două aplicații triple ale profeției care posedă o relație asemănătoare.

Primele două manifestări ale lui Ilie (Ilie și Ioan Botezătorul) îl stabilesc pe al treilea Ilie al zilelor de pe urmă. Împreună cu aceasta, primii doi soli care pregătesc calea pentru Solul legământului (Ioan Botezătorul și William Miller) îl stabilesc pe solul care pregătește calea pentru Solul legământului în zilele de pe urmă. Există trei puncte importante care trebuie recunoscute în aceste două linii de întreită aplicații ale profeției.

Primul punct este că reprezentanții istorici efectivi ai celor două linii de aplicări întreite ale profeției sunt, în esență, aceleași personaje istorice, însă rolul lor în cele două reprezentări este în

mod distinct diferit. Al doilea punct constă în recunoașterea deosebirii dintre cele două aplicări întreite ale profeției, strâns înrudite. Deosebirea este că Ilie reprezintă o lucrare exterioară în zilele de pe urmă, iar solul care pregătește calea pentru Solul legământului reprezintă o lucrare lăuntrică în zilele de pe urmă.

Al treilea punct care trebuie remarcat este că Isus, ca Alfa și Omega, îl identifică pe al treilea Ilie, precum și pe al treilea mesager care pregătește calea, atât cu un prim și cu un ultim mesager Ilie, cât și cu un prim și un ultim mesager care pregătește calea pentru Mesagerul Legământului. Mesagerul Ilie al primului înger și mesagerul Ilie al celui de-al treilea înger alcătuiesc a treia împlinire a lui Ilie, iar mesagerul care pregătește calea este reprezentat ca mesagerul mișcărilor atât ale primului, cât și ale celui de-al treilea înger.

Proorocul Ilie oferă o ilustrare a confruntării din zilele de pe urmă dintre poporul lui Dumnezeu și întreita unire a Romei moderne, în confruntarea de pe Muntele Carmel.

Muntele Carmel se află în nordul Israelului, în apropierea coastei mediteraneene. El se întinde aproximativ de la nord-vest la sud-est și formează o culme proeminentă care se prelungește pe o distanță de circa 39 de mile (63 de kilometri). Valea Meghido, cunoscută și sub numele de Valea Izreelului, se află la sud-est de Muntele Carmel. Muntele Carmel și Valea Meghido sunt relativ apropiate una de cealaltă în ceea ce privește distanța. Distanța dintre ele, în linie dreaptă (în linie aeriană), este de aproximativ 20 până la 25 de mile (32 până la 40 de kilometri). La vest de Muntele Carmel se află Marea Mediterană, iar la est de Valea Meghido și de Valea Izreelului se află Marea Galileii, cunoscută și sub numele de Lacul Tiberiadei sau Lacul Chineret.

În Apocalipsa, bătălia de la Armagedon identifică Valea Meghido, iar inspirația nu a dorit ca studenții profeției să creadă că cartea Apocalipsei își identifica mesajul în termeni literali; de aceea, când a identificat Armagedonul (Meghido) ca Armagedon, a folosit cuvântul „har”, care înseamnă munte, pentru a face limpede că bătălia era o reprezentare spirituală a luptei finale către care balaurul, fiara și prorocul mincinos conduc lumea.

Prin identificarea Meghido cu Armagedon, Ioan s-a asigurat că acesta nu urma să fie înțeles ca un loc geografic literal, căci Meghido este o vale și nu are munți. În imediata apropiere se află Muntele Carmel, unde a avut loc confruntarea lui Ilie cu Ahab și cu prorocii Izabelei; astfel, atât Meghido, cât și Muntele Carmel sunt amândouă ilustrații ale bătăliei finale de la Armagedon.

Dacă ai trasa un triunghi având Ierusalimul, Muntele Carmel și Valea Meghido, Ierusalimul s-ar afla în colțul de sud-est al acelui triunghi, cu Muntele Carmel la nord-vest și Valea Meghido la nord-est. Zona care reprezintă în mod simbolic bătălia de la Armagedon este mărginită de două mări, iar împăratul de la miazănoapte (curva Babilonului modern) ajunge la sfârșitul său între mări și muntele cel slăvit și sfânt. Și în vremea aceea se încheie timpul de probă al omenirii.

Tetapi kabar dari timur dan dari utara akan menggelisahkan dia; sebab itu ia akan keluar dengan amarah yang besar untuk membinasakan dan melenyapkan banyak orang sama sekali. Dan ia akan mendirikan kemah-kemah istananya di antara dua laut, pada gunung kudus yang mulia; namun ia akan sampai pada kesudahannya, dan tidak seorang pun akan menolongnya.

Dan pada waktu itu Mikael akan bangkit, pemimpin besar yang berdiri bagi anak-anak bangsamu; dan akan ada suatu masa kesesakan, yang belum pernah terjadi sejak ada suatu bangsa sampai pada waktu itu juga; dan pada waktu itu bangsamu akan terluput, setiap orang yang didapati tertulis di dalam kitab. Daniel 11:44–12:1.

Triobla primena Ilije predstavlja spoljašnje suočavanje Božjeg naroda sa carem severa, koji je glava trojnog saveza aždaje, zveri i lažnog proroka, koji vodi svet ka Armagedonu. Ilijina tri neprijatelja, koji su bili praslika trojnog saveza, bili su Ahav, koji je bio car deset severnih plemena, predstavljajući deset careva iz Otkrivenja sedamnaest, koji čine blud sa vavilonskom bludnicom i koji se saglašavaju da predaju svoje carstvo bludnici za „jedan čas“, što je „čas“ krize zakona o nedelji. Vavilonska bludnica bila je predstavljena Jezaveljom, a Jezaveljini Valovi proroci i sveštenici luga predstavljaju lažnog proroka.

Criza legii duminicale începe odată cu legea duminicală care urmează să vină curând în Statele Unite și se încheie atunci când Mihail Se va ridica. Când acea lege duminicală va veni, al doilea glas din Apocalipsa, capitolul optsprezece, cheamă pe celelalte oi ale lui Dumnezeu să iasă din Babilon. Perioada de timp de la chemarea de a ieși din Babilon până la închiderea timpului de probă este perioada judecării curvei Babilonului. Ea este, de asemenea, perioada de timp când Duhul Sfânt este revărsat fără măsură. Ea este „ceasul” în care cei zece împărați consimt să domnească împreună cu curva Tirului, care nu mai este uitată. Ea este „ceasul” marelui „cutremur” din Apocalipsa unsprezece, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un steag.

Și împărații pământului, care au curvit și au trăit în desfătare cu ea, o vor plânge și se vor jeli pentru ea, când vor vedea fumul arderii ei, stând departe, de frica chinului ei, și zicând: Vai, vai, cetatea aceea mare, Babilonul, cetatea aceea puternică! căci într-un singur ceas a venit judecata ta. Apocalipsa 18:9, 10.

Așa cum Ioan a identificat Meghido ca fiind muntele („har”) lui Meghido, pentru a arăta un adevăr spiritual, și nu unul literal, tot astfel judecata curvei Babilonului și a Tirului este identificată ca având loc în timpul unui „ceas”, și de asemenea într-o „zi”.

De aceea, într-o singură zi vor veni urgiile ei: moartea, tânguirea și foamea; și va fi arșă de tot în foc, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă. Apocalipsa 18:8

Efter den 22 oktober 1844 skall profetisk tid inte längre tillämpas profetiskt, och domen över den påvliga makten framställs därför såsom ägande rum inom en ”timme”, och även inom en ”dag”. ”Timmen” för hennes dom är den profetiska perioden från söndagslagen i Förenta staterna till dess att nådatiden avslutas. Det är viktigt att lägga märke till denna period när man betraktar de sista dagarnas Elia, ty Elias strid på berget Karmel följer efter Guds folks inre prövning i de sista dagarna, och prövningstiden för både församlingen och världen har samma profetiska början och slut.

Cele două glasuri din Apocalipsa optsprezece reprezintă două chemări distincte adresate la două biserici. Prima biserică este cea a celor o sută patruzeci și patru de mii din Apocalipsa capitolul șapte, iar a doua biserică ce este chemată este marea mulțime din Apocalipsa capitolul șapte. Chemarea adresată celor o sută patruzeci și patru de mii este făcută în timp ce Duhul Sfânt este

revărsat cu măsură, iar chemarea adresată mării mulțimi este făcută atunci când Duhul Sfânt este revărsat fără măsură.

„Profetul spune: «Am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu glas tare, cu putere, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al demonilor»” (Apocalipsa 18:1, 2). Acesta este același mesaj care a fost dat de al doilea înger. Babilonul a căzut, „pentru că a dat tuturor neamurilor să bea din vinul mâniei curviei ei” (Apocalipsa 14:8). Ce este acel vin? — Doctrinile ei false. Ea a dat lumii un sabbat fals în locul Sabatului poruncii a patra și a repetat minciuna pe care Satana i-a spus-o mai întâi Evei în Eden — nemurirea naturală a sufletului. Multe erori înrudite le-a răspândit pretutindeni, „învățând ca învățături niște porunci omenești” (Matei 15:9).

„Când Isus Și-a început lucrarea Sa publică, El a curățit Templul de profanarea lui sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale s-a aflat a doua curățire a Templului. Tot astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al doilea înger este: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei» (Apocalipsa 14:8). Iar în marea strigare a soliei celui de-al treilea înger se aude un glas din cer, zicând: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer, iar Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei» (Apocalipsa 18:4, 5).” Solii alese, cartea 2, 118.

Îngerul cel puternic s-a coborât în împlinirea capitolului optsprezece din Apocalipsa, când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte la 11 septembrie 2001, odată cu sosirea „vântului de răsărit” al islamului. Apoi a strigat „cu glas puternic, zicând: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locuință a demonilor.»” Iar apoi, în versetul patru, un alt glas „se aude din cer, zicând: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu.»” Aceste două glasuri sunt „două chemări distincte adresate bisericilor.” Cele două biserici distincte ale lui Dumnezeu din zilele de pe urmă sunt identificate drept cei o sută patruzeci și patru de mii și marea gloată.

Perioada de încercare pentru cei o sută patruzeci și patru de mii începe cu islamul celei de-a treia Vai, pe care Isaia o identifică drept „ziua vântului de răsărit”. Acea perioadă de încercare se încheie odată cu legea duminicală care urmează să vină în curând în Statele Unite și cu impunerea semnului fiarei. Fiara este împăratul de miazănoapte contrafăcut, capul Babilonului modern. Babilonul este leul din Daniel capitolul șapte, iar prorocul neascultător din Iuda, care reprezintă adventismul laodicean, moare în perioada care începe cu „măgarul” islamului (11 septembrie 2001) și se încheie cu „leul” (Babilonul modern).

În perioada de timp reprezentată ca „mormântul” profetului neascultător al adventismului laodicean, ploaia târzie este măsurată, pe când se adresează bisericii celor o sută patruzeci și patru de mii o chemare distinctă. Când acea perioadă se încheie, la „ceasul” „marelui cutremur”, care reprezintă legea duminicală din Statele Unite, sosește perioada celei de-a doua voci din Apocalipsa optsprezece, odată cu impunerea semnului fiarei, care este semnul împăratului de la miazănoapte. În același timp, islamul celei de-a treia Vai este folosit pentru a aduce asupra unei lumi apostaziate o judecată progresivă și tot mai intensă. Solia proclamată de „steag” al celor o sută patruzeci și

patru de mii în timpul acelei de-a doua chemări distincte adresate bisericii „marii mulțimi” identifică „semnul” „împăratului de la miazănoapte” și rolul islamului celei de-a treia Vai, reprezentat ca „fiii răsăritului”.

Mesajul care înfurie puterea papală în versetul patruzeci și patru din Daniel capitolul unsprezece și mesajul care declanșează baia finală de sânge papală este reprezentat ca „vești din răsărit” (Islamul) și „din miazănoapte” (semnul fiarei). În acea perioadă, ca și în perioada precedentă, Islamul „vântului de răsărit” aduce judecata asupra Statelor Unite pentru a începe perioada, iar perioada se încheie atunci când împăratul de la miazănoapte ajunge la sfârșitul său, „între mări și muntele cel slăvit și sfânt”, în valea Meghido și la muntele Carmel.

Perioada judecății pentru Babilonul modern, care reprezintă patul ei de moarte (mormântul), începe cu simbolul răsăritului și se încheie cu simbolul miazănoaptei, întocmai cum patul de moarte al profetului laodicean neascultător s-a încheiat în prima chemare distinctă către biserici. Mormântul (patul de moarte) în care sunt îngropați atât profetul mincinos din Betel, cât și profetul neascultător din Iuda este reprezentat între un „măgar” și un „leu”.

Ilie reprezintă poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care s-a confruntat cu un dușman întreit, reprezentat de Ahab, Izabela și prorocii Izabelei. Izabela este simbolul puterii papale din a patra biserică, Tiatira, iar prorocii ei de pe Carmel au fost reprezentați de prorocii lui Baal și de preoții dumbrăvii. Baal reprezintă o divinitate masculină, iar preoții dumbrăvii o reprezentau pe Astartea, o divinitate feminină; astfel, prorocii falși ai Izabelei erau alcătuiți din bărbați și femei, reprezentând unirea dintre Biserică și Stat, care este înfățișată prin chipul fiarei în cartea Apocalipsei.

Ea ko United States te imata ana ki te whakatu i te whakapakoko o te kararehe i roto i te United States, ā, muri iho ki te ao; ā, ko te United States anō te poropiti teka o te kotahitanga takitoru. Ko Ahapa, te kingi o ngā iwi tekau, e tohu ana i ngā kingi tekau o Whakakitenga tekau mā whitu, arā, ko te tarakona; ā, ko Ietepere te kararehe. I tū a Iraia ki te whakahē i te kotahitanga takitoru o Papurona o Nāiane i Maunga Kāmere, te wāhi e tae ai te wahine kairau o Papurona ki tōna mutunga, kāhore he kaiāwhina mōna. Ko te whakamahinga takitoru o Iraia e tohu ana i te whakahētanga ā-waho e kawea mai ana ki runga ki te iwi o te Atua o ngā rā whakamutunga, ā, ko Iraia te poropiti e tū tika ana ki te whakahē i aua mana e toru.

Un element important al istoriei lui Ilie este „ploaia”, care reprezintă ploaia târzie revărsată în istoria confruntării. Înaintea confruntării de pe Muntele Carmel, Ilie a declarat limpede că nu va fi ploaie decât la cuvântul său. Perioada care conduce până la „ceasul” judecății Izabelei este perioada reprezentată de primul „glas” distinct dat bisericilor. Acel „glas” a venit la 11 septembrie 2001, iar în acea perioadă „ploaia” a fost doar „măsurată” și, în acea perioadă, existau două solii concurente ale ploii târzii, implicate în dezbaterile lui Habacuc. Una era solia contrafăcută a plânsului pentru Tamuz, care reprezenta o „solie de pace și siguranță”, iar cealaltă era adevărata solie a celei de-a treia Vai a Islamului.

Adevăratul mesaj al „ploii târzii” se întemeie pe rolul islamului celei de-a treia Vai. Acest mesaj a izvorât dintr-o singură sursă (care era Future for America), iar cele două mesaje s-au confruntat

pentru supremație până când istoria a confirmat validitatea adevăratului mesaj și, de asemenea, a confirmat nebunia unui mesaj de „pace și siguranță” într-un astfel de timp ca acesta.

„Profețiile lui Daniel și ale lui Ioan trebuie să fie înțelese. Ele se interpretează una pe cealaltă. Ele oferă lumii adevăruri pe care fiecare ar trebui să le înțeleagă. Aceste profeții trebuie să fie o mărturie în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor explica pe ele însele.” Kress Collection, 105.

Prima împlinire a lui Ilie, în întreita aplicare a lui Ilie, este confirmată de al doilea Ilie, pe care Isus l-a identificat ca fiind Ioan Botezătorul. Împreună, acești doi martori îl stabilesc pe al treilea Ilie.

Și pe când ei plecau, Isus a început să spună mulțimilor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt? Dar ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților. Dar ce ați ieșit să vedeți? Un profet? Da, vă spun, și mai mult decât un profet. Căci acesta este acela despre care este scris: «Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta.» Adevărat vă spun: între cei născuți din femei nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el. Și din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor suferă silnicie, iar cei silnici pun mâna pe ea. Căci toți profeții și Legea au prorocit până la Ioan. Și, dacă vreți să primiți, el este Ilie, cel ce trebuia să vină. Cine are urechi de auzit, să audă.” Matei 11:7–15.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Astăzi, în duhul și puterea lui Ilie și a lui Ioan Botezătorul, soli rânduiți de Dumnezeu atrag atenția unei lumi asupra căreia stă să vină judecata asupra evenimentelor solemne care urmează să aibă loc în curând, în legătură cu încheierea timpului de probă și cu arătarea lui Hristos Isus ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor. În curând, fiecare om urmează să fie judecat pentru faptele săvârșite în trup. Ceasul judecății lui Dumnezeu a sosit, iar asupra membrilor bisericii Sale de pe pământ apasă răspunderea solemnă de a-i avertiza pe aceia care stau, ca să zicem așa, chiar pe marginea prăpastiei pieirii veșnice. Fiecărei ființe omenești din lumea întreagă, care va lua aminte, trebuie să-i fie făcute lămurite principiile aflate în joc în marea luptă care se desfășoară, principii de care atârnă destinele întregii omeniri.”

„În aceste ceasuri din urmă ale timpului de probă pentru fiii oamenilor, când soarta fiecărui suflet urmează atât de curând să fie hotărâtă pentru veșnicie, Domnul cerului și al pământului așteaptă ca biserica Sa să se ridice la acțiune cum nu a mai făcut-o niciodată. Cei care au fost făcuți liberi în Hristos prin cunoașterea adevărului prețios sunt priviți de Domnul Isus ca fiind aleșii Săi, favorizați mai presus de toate celelalte popoare de pe fața pământului; și El Se bizuie pe ei să vestească laudele Celui care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Binecuvântările care sunt revărsate cu atâta dărnicie trebuie să fie împărtășite și altora. Vestea cea bună a mântuirii trebuie să ajungă la orice neam, seminție, limbă și norod.”

„În viziunile profeților din vechime, Domnul slavei era înfățișat ca revărsând o lumină deosebită asupra bisericii Sale în zilele de întuneric și necredință care preced a doua Sa venire. Ca Soarele Neprihănirii, El urma să răsară peste biserica Sa, «cu vindecare în aripile Lui». Maleahi 4:2. Și din fiecare ucenic adevărat urma să se răspândească o influență spre viață,

curaj, ajutorare și vindecare adevărată.”

„Venirea lui Hristos va avea loc în cea mai întunecată perioadă din istoria acestui pământ. Zilele lui Noe și ale lui Lot înfățișează starea lumii chiar înainte de venirea Fiului omului. Scripturile, arătând înainte spre acest timp, declară că Satana va lucra cu toată puterea și „cu orice amăgire a nelegiurii”. 2 Tesaloniceni 2:9, 10. Lucrarea lui este descoperită limpede prin întunericul care se adâncește cu repeziciune, prin mulțimea erorilor, ereziilor și amăgirilor din aceste zile de pe urmă. Satana nu doar că duce lumea în robie, ci înșelăciunile lui dospesc și bisericile care mărturisesc Numele Domnului nostru Isus Hristos. Marea apostazie se va dezvolta până va ajunge un întuneric adânc ca miezul nopții. Pentru poporul lui Dumnezeu, va fi o noapte de încercare, o noapte de plâns, o noapte de persecuție din pricina adevărului. Dar din acea noapte de întuneric va străluci lumina lui Dumnezeu.” Profeti și regi, 716, 717.